

Divendres 4 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 7,1-2.10.14.25-30): En aquell temps, Jesús continuava recorrent Galilea. No volia anar a Judea, perquè els jueus buscaven de matar-lo. Però era a prop la festa jueva dels Tabernacles. Quan els germans de Jesús hagueren anat a la festa, Ell també hi va pujar, no públicament, sinó d'amagat.

A mitja setmana de la festa, Jesús pujà al temple i hi ensenyava. Alguns de Jerusalem deien: «¿No és el qui volien matar, aquest? Ara parla obertament, i no li diuen res. ¿És que les nostres autoritats l'han reconegut realment com el Messies? Quan arribarà el Messies, ningú no sabrà d'on és. D'aquest, en canvi, sí que ho sabem». Llavors Jesús, que estava ensenyant en el temple, va exclamar: «És cert que em coneixeu i sabeu d'on sóc, però jo no he vingut per mi mateix. El qui m'ha enviat és digne de crèdit, però vosaltres no el coneixeu. Jo sí que el conec, perquè vinc d'Ell, i és Ell qui m'ha enviat». Després de sentir això, intentaven d'agafar Jesús, però ningú no el va detenir, perquè encara no havia arribat la seva hora.

«Ningú no el va detenir, perquè encara no havia arribat la seva hora»

Fr. Matthew J. ALBRIGHT
(Andover, Ohio, Estats Units)

Avui, l'Evangelí ens permet de contemplar la confusió que sorgí sobre la identitat i la missió de Jesucrist. Quan la gent es troba cara a cara davant de Jesús, aleshores hi ha malentesos i presumpcions en relació a la seva identitat, a com es compleixen o no en Ell les profecies de l'Antic Testament i sobre el que Ell realitzarà. Les suposicions i els prejudicis menen vers la frustració i la ira. Això ha estat així

sempre: la confusió al voltant del Crist i de l'ensenyament de l'Església desperta controvèrsia i divisió religiosa. El ramat es dispersa si les ovelles no reconeixen llur pastor!

La gent diu: «Quan arribarà el Messies, ningú no sabrà d'on és. D'aquest, en canvi, sí que ho sabem» (Jn 7,27), i conclouen que Jesús no pot ser el Messies perquè Ell no s'ajusta a la imatge del "Messies" en la que ells havien estat ensenyats. D'altra banda, saben que els Prínceps dels Sacerdots volien matar-lo, però alhora veuen que Ell es mou lliurement sense ser apressat. De manera que es pregunten si potser les autoritats «l'han reconegut realment com el Messies» (Jn 7,26).

Jesús talla de soca-rel la confusió tot identificant-se Ell mateix com l'enviat pel qui és la "veritat" i digne de crèdit (cf. Jn 7,28). El Crist és conscient de la situació, tal com el retrata sant Joan, i ningú no el deté perquè encara no era arribada l'hora de revelar plenament la seva identitat i la seva missió. Jesús desafia les expectatives en mostrar-se no pas com un líder conqueridor que ha d'enderrocar la opressió romana, sinó com el "Servent Sofrent" d'Isaïes.

El Papa Francesc escrigué: «La joia de l'Evangelí omple el cor i la vida entera dels qui es troben amb Jesús». És urgent que nosaltres ajudem cadascú a anar més enllà de les suposicions i dels prejudicis sobre qui és Jesucrist i què és l'Església, i al mateix temps facilitar-los l'encontre amb Jesús. Quan una persona reix a saber qui és realment Jesús i què és l'Església, aleshores abunden la joia i la pau.

«Encara no havia arribat la seva hora»

+ Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'evangelista Joan ens diu que a Jesús no li «havia arribat encara la seva hora» (Jn 7,30). Es refereix a l'hora de la Creu, al precís i preciós temps de donar-se pels pecats de l'entera Humanitat. Encara no ha arribat l'hora, però ja es troba molt a prop. Serà el Divendres Sant quan el Senyor portarà fins a la fi la voluntat del Pare Celestial i sentirà —com escrivia el Cardenal Wojtyła— tot «el pes d'aquella hora, en què el Servent de Yahvé ha de complir la profecia d'Isaïes, pronunciant el seu "sí"».

Crist —en el seu constant anhel sacerdotal— parlà moltíssimes vegades d'aquesta hora definitiva i determinant (Mt 26,45; Mc 14,35; Lc 22,53; Jn 7,30; 12,27; 17,1).

Tota la vida del Senyor es veurà dominada per l'hora suprema i la desitjarà de tot cor: «Haig de rebre un baptisme, i com em sento el cor oprimat fins que s'acompleixi» (Lc 12,50). I «abans de la festa de Pasqua, sabent Jesús que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare, Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1). Aquell divendres, el nostre Redemptor lliurarà a les mans del Pare el seu esperit, i des d'aquell moment la seva missió ja acomplerta esdevindrà la missió de l'Església i de tots els seus membres, empesos per l'Esperit Sant.

A partir de l'hora de Getsemaní, de la mort en Creu i la Resurrecció, la vida encetada per Jesús «sosté tota la Història» (Catecisme de l'Església n. 1165). La vida, el treball, la pregària, l'entrega de Crist es fa present ara en la seva Església: és també l'hora del Cos del Senyor; la seva hora esdevé la nostra hora, la d'acompanyar-lo en l'oració de Getsemaní, «sempre desperts —com afirmava Pascal— fent-li costat en la seva agonia, fins al final dels temps». És l'hora d'actuar com a membres vius de Crist. Per això «la pregària de l'hora de Jesús continua sempre essent la seva, de la mateixa manera que la Pasqua que va succeir “una vegada per sempre”, continua present en la litúrgia de la seva Església» (Catecisme de l'Església n. 2746).